

12. ... nám, nám, narodil se

Mocný Bůh přichází k lidem jako bezmocný človíček, aby po několika málo desetiletích skončil jako bezmocný člověk na kříži. Takhle to často vnímá naše okoli. A my?

Přiznejme si, že v mnoha okolnostech našeho života očekáváme od Boha nějaké jiné, možná menší dary, které by nám pomohly řešit přítomné situace, abychom z nich vycházeli s pocitem vítězů a spokojení sami se sebou. Dary, které by uspořádávaly všechny věci podle našich nejlepších úmyslů a naší vůle, protože jsme skálopevně přesvědčeni, že právě tak to Bůh chce ...

A Bůh nás, zahleděné do sebe, možná trochu zklamává – dává nám děťátko, ve kterém máme objevit, že nám nedává nic menšího než sám sebe, možná to trochu zklamává – dává nám děťátko, ve kterém máme objevit, že nám nedává nic menšího než sám sebe. Dává nám největší myslitelný dar: jistotu, že nejsme sami, že jsme jeho milované děti, jistotu odpuštění.

Jenže se z toho budeme moci radovat a „nakazit“ tím druhé jen za předpokladu, že pochopíme, že jsme v něm obdrželi bohatství všeho druhu, a jako odpověď podobně nabídneme sami sebe, svou minulost, přítomnost i budoucnost, aby On sám řeší přítomne i budoucí situace našeho života.

Ať se tedy Bůh sám stane nám přijatým darem a ať přispějeme k tomu, aby v něm byly požehnány všechny národy země.

biskup Vojtěch

Luzi

Bůh ke mně říká své ano - vykoupení a uzdravení

Situace mladého člověka

Neustále si kladu otázky, kde se berou všechny problémy, na které ve svém životě narazím. Odkud přichází napětí, které mě neustále rozpolcuje, všechny neřešitelné problémy? Jak je možné, že přijímám odpustění, a přesto cítím ve svém nitru, že je něco v nepořádku? Co je příčinou toho, že nejsem schopen porozumět sám sobě, druhým a už vůbec ne Bohu? Co mě dělá „slepým“ i přes všechno snažení? (Mk 10, 51-52) Rany způsobené hříchem Tě zaslepují. Uzdravení toto slepoty dává sám Ježíš. Zve Tě, aby ses nechal uzdravit (...Co chceš, abych pro Tebe udělal?... „Mistr, ať vidím“). S touto touhou představuj před Boha

Nesmírný dar člověku

Setkání s živým Bohem lečí a osvobozuje. Bůh sám odstraní ze cesty překážky, které brání setkání s Ním. Jen On může dát odpověď. Písmo používá ke kolen zla - HŘIČH - vzeptění se člověka proti svému Stvořiteli a Otci. Člověk, jakoby ztratil pevnou půdu pod nohama.

Tento všeobecný hřích zanechal v každém člověku stopy, v každém nabyva konkrétní podoby, a oné *ne-schopnosti* a *nerozdílné srdce* dědičný hřích. Ovšem právě toto pozvání hříchu je často znemožněno další slepotou. Tak, jako nosíme v sobě falešný obraz Boha, stejně tak máme falešné vědomí hříchu. Důležité tedy je všechno zkoumat a Božím světle. Duch Svätý nám dává poznání a uvědomit si velikost hříchu. Nejedná se o něco všeobecného, nýbrž poukazuje na každé jednotlivosti.

A když (b) nám ukazuje naši vinu, je vždy při tom konkrétní.

Daruje nám poznání našeho hříchu, bolest lítosti a možnost obrácení.

Člověk upadá snadno do otroctví hříchu, / neboť se nemůže vymámt. Není schopen se sám osvobodit.

Bůh nás z tohoto otroctví hříchu a smrti vysvobozuje. Předobrazem je vysvobození Izraele z Egypta (Ex 3, 7-15).

Konečné překonání zlych mocností se pak děje skrze vtělení, smrt a vzkrášení Ježíše, Božího Syna. Vykoupení tedy spočívá v tom, že se jako Pavel necháme vtáhnout do Ježíšovy smrti a jeho zmrtvýchvstání.

První skutečností je tedy příjem vykoupění jakožto dílo Ježíšovo, druhou skutečností je nabídnout k vykoupění jednotlivě každý hřích. To předpokládá jej rozpoznat, pojmenovat, přednést Bohu a především ODEVZDAT!

- připadá ti vělice zatěžko vyznávat viny?
- znervozňuje tě to?
- jsi příliš knucký vůči druhým?
- jsi jakoby posedlý sexuálními záležitostmi?
- chováš v sobě nenávisť vůči sobě?
- svedl tě někdo k nějakému velkému hříchu?
- pohoršil tě někdo, zejména v církvi?
- máš stále pocit viny?
- máš strach ze zprovědi?
- vidíš na své minulosti, že se zlepšuješ, nebo ne?
- žil jsi jako dítě u rodičů?
- nepustil tě tvoji rodiče?
- neměl jsi ve škole a všude pocit provinění?
- nebyl jsi žárlivý?
- zklamal tě někdo nebo tě mimořádně zranil?
- nebylo snad těhotenství pro tvou matku příliš obtížné?

Ani den bílý nezastíní
hvězdu, jež svítí nad jeskyní,
znamení spásy pro lidi.

A přece pouze vroucí víra,
jež srdci nebe otevírá,
tu hvězdu svítit uvidí.

O ANDĚLOVI, KTERÝ NECHTĚL ZPÍVAT

Poslyšte vánoční příběh o andělovi, který nechtěl zpívat:

Když se nad betlémskými pastvinami rozezpivaly všechny andělské kury „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem“ – tu jeden malý andílek nahle zpívat přestal. Zpěváci kolem něj se zmátli, přestali také a málem by se popíeli celý nebeský stádo, nebat par zkušených archandělů s mohutnými hlasy, kteří situaci zachránili. Jeden z archandělů se však hned vydal za andílkem: „Pročpak nezpíváš? Andílek řekl: „Ja jsem chtěl zpívat. Začal jsem to „sláva Bohu“ s radostí, ale když jsem měl zpívat o pokoji mezi lidmi na zemi, lo se mi sevřelo hrdlo. To jsem zpívat nemohl. Vzpomněl jsem si, jak židovští partyzáni nedavno povražдили římskou hlidku, jak Římané za trest vyvražдили celou židovskou vesnici i s malými dětmi! – Ne, o míru mezi lidmi já zpívat nemohu, ten mezi lidmi není! A nejen vojáci, – copak nevidíš, jak se lidé hádají a perou i doma mezi sebou, jak jsou na sebe zlí! Vždyť by to byla lež zpívat o pokoji mezi lidmi!“ Andílek se odmičel a tvářil se trucovité.

Velký anděl mu řekl: „Ty jsi nešťastan a hledíš na zemi očima nebešťana. Ale na zemi nejsou nebeské poměry, mezi nebem a zemi je velika vzdálenost. A take jsi nepochopil, co my lu dnes radosiným zpěvem slavíme. Vždyť právě dnes nebeský Otec lu velikou vzdálenost překlenul mostem, ten most je Boží Syn, dítětko, které posílá k lidem, aby je učil, a naučil žít v pokoji. Boží Syn bude nyní lidem dobré vůle učitelem pokoje.“

Tvář malého andílka se začala rozjasňovat a zvolal: „Když je to takhle, tož budu rád zpívat s vámi.“

„Tak jen zpívej,“ řekl starý archanděl. „A ještě vic udeš. My se po této noci vrátíme do nebe, ale ty budeš mit velikou výsadu. Každé vánoce, kdy si lidé budou připomínat narození Božního Syna, ty se budeš vznášet nad lidskými srdci, nad betlémy, které si lidé budou chystat. znovu a znovu budeš hlasat pokoj všem lidem dobré vůle.“

Děti, vy už víte, že to je řeč o lamhletem andílkovi, co se vznášel nad našim betlémem. Nad našim betlémem anděla pokoje máme, což o to, ale teď jde o to, abychom vánoční pokoj přijali i každý do svého srdce. Abychom se o vánočních chovali pokojně. A nejen o svátících. – To by bylo síce už něco moc pěkného – celé svátky žít v pohodě, bez hádání, bez sporů, v klidu. Už to by byl veliký vánoční dar. Ale my máme právo žít si pěkně i po svátících, po celý život, stále.

Když to tak někdy mezi námi nevycházi, když vypuknou hněvy a spory to není vinen malý andílek. Andělské poselství světu zni stále a všem lidem. Je to na nás, abychom mu naslouchali a dali se jim vést.

Tak, teď už to všichni víme, proč se nad betlémy vznášel malý andílek, proč zde v kostele s andělskými sbory zpíváme o pokoji lidem dobré vůle.

Tak jen abychom si na to vždyi zavčas vzpomněli, když nás začne lechtat chuť ke zlosti. Abychom se raději přidal ke zpěvu andělskému, než ke zlostem pekelnickým.

To je mé vánoční přání vám všem, milí přátelé.

A je to tak i vůle Boží:

Abychom se stále snažili žít mezi sebou v pokoji.

Dej nám to Pan Bůh.

Anděl se nám dělal
o buď se naučit nový řek
v něm luská, přelobá
slechna přelobá zemi
(1. 11. 1997)

Hasenir nebo panulus
ei vorabilur Deus Iuris.
in quo benedicenir
omnes tribus terrae

Přijí Vám hojnost radosti,
v níž objevíte velikost Boží lásky,
která úřasně obdarovává právě tím,
co je v lidských očích
nepatrné a bezmocné

Ať i skrze Váš postoj,
v němž se necháte
obdarovat Bohem,
přijde požehnání
všem pokolením země

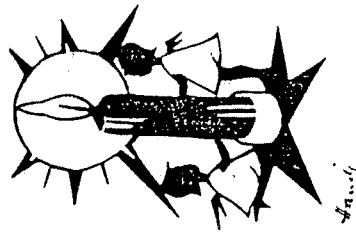
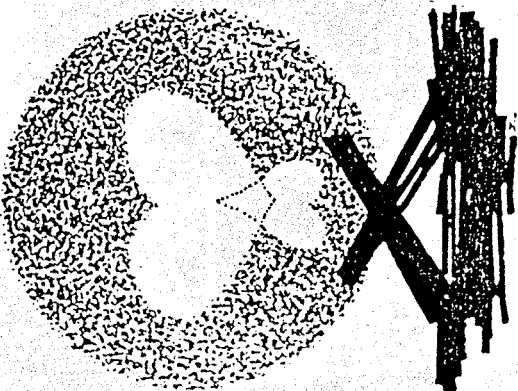
K tomu ze srdce žehná

+ Uv. Fide C. H.

Vojtěch Chrást
biskup brněnský

Brno, Vánoce 1997

Brněnský Zpravoděk 11/97

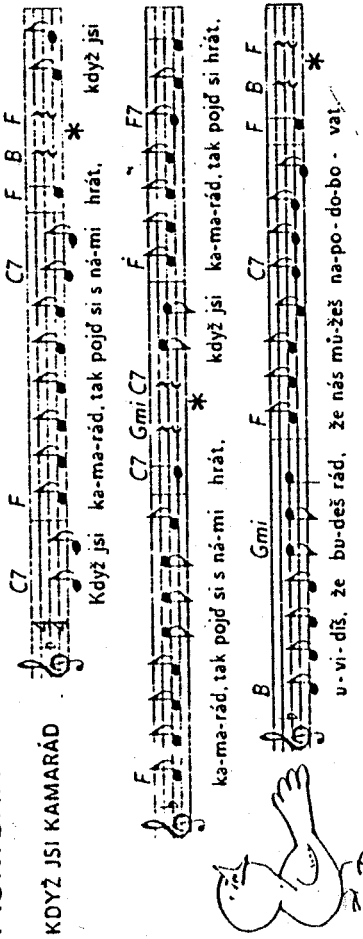

5

4

PÍSNÍČKA

KDYŽ JSI KAMARÁD

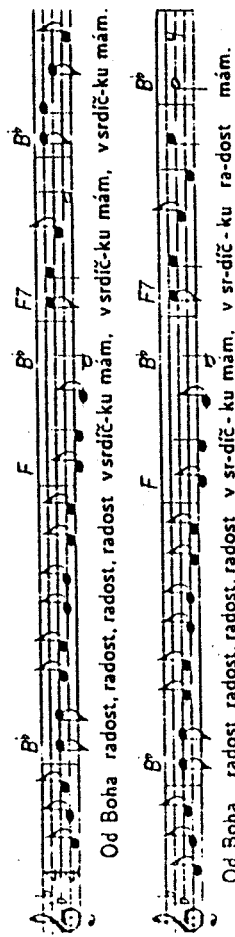
Když jsi ka-ma-rád, tak pojd' si s ná-mi hrát, * když jsi ka-ma-rád, tak pojd' si s ná-mi hrát, * když jsi ka-ma-rád, tak pojd' si hrát, *
 u - vi - díš, že bu - deš rád, že nás mů - žeš na - po - do - bo - va - t. *

Tato sloka se stále opakuje. V místech označených velkou hvězdičkou * (kde jsou dvě čtvrtkové pomlky za sebou – po slově hrát) se dělají různé pohyby. K prvnímu „pohybu“ (tlesknutí) se v druhé sloce navíc přidá druhý, ve třetí sloce pak k prvnímu a druhému ještě třetí atd., takže např. v sedmé sloce je z ukazování celá dlouhá série:

1. sloka 2 x tleskneme rukama (tlesk, tlesk)
  2. sloka tlesknutí zopakujeme a 2 x pláceme rukama do stehů
  3. sloka navíc dva poskoky
  4. sloka navíc klepnutí jednou rukou do hlavy (2 x)
- další sloky dle vlastní fantazie.

PÍSNÍČKA

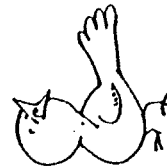

Od Boha radost, radost, radost, radost v srdíč - ku mám, v srdíč - ku mám, v srdíč - ku mám.
 Od Boha radost, radost, radost, radost v sr - díč - ku mám, v sr - díč - ku mám, v sr - díč - ku mám.

Zpíváme

Ukazujeme

1. Od Boha radost v srdíčku mám. při slově radost skáče
2. Od Boha pokoj v srdíčku mám. při slově pokoj zklíčime ruce na prsou
3. Od Boha lásku v srdíčku mám. při slově lásku rozpažíme ruce mírně vpřed

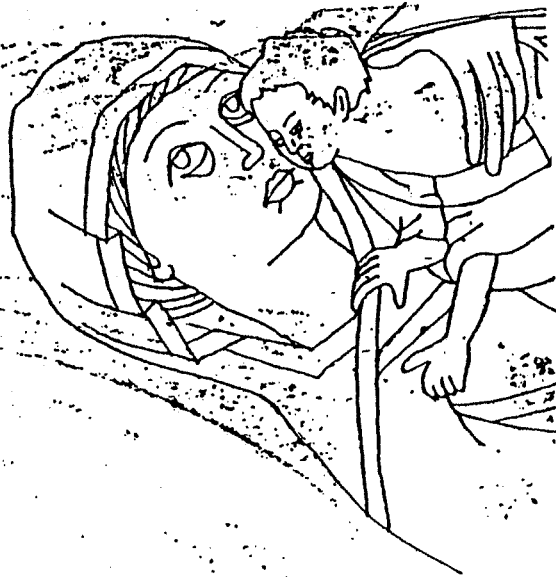
SEDM DARŮ DUCHA SVATÉHO

Duch svatý, který v nás přebývá, chce učinit duši povinnou, poddajnou a poslušnou svých božských hnutí a nebeských vnučení, těchto zákonů jeho lásky, v jejichž zachování spočívá nadpřirozené štěstí našeho přítomného života a k tomu nám dává sedm vlastností a dokonalostí, které jsou ve svatém Písmu a v knihách teologů nazývány dary Ducha svatého.

Nejenže jsou neoddělitelné od lásky, ale když vše dobře uvážíme a přesně řekneme, jsou i hlavními schopnostmi, vlastnostmi a dokonalostmi lásky, neboť:

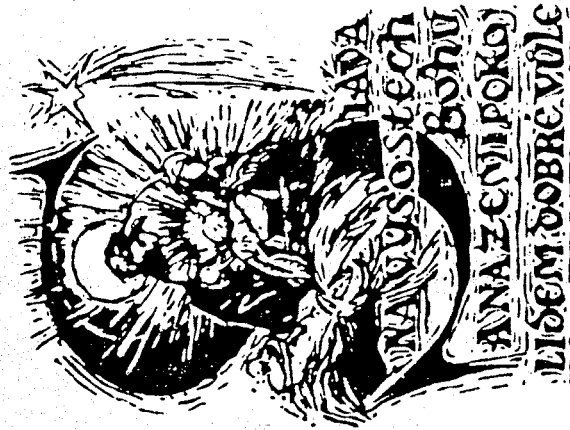
- moudrosti není totiž nic jiného než láska, která vnímá, poznává a chutná, jak je Bůh milý a lahodný;
- rozum není nic jiného než láska, které pozorně vnímá krásu pravdy víry a proniká do ní, aby tak poznávala Boha v něm samotném a potom ho vnímala ve sivoření;
- poznání je rovněž láska, která nás zase vede k pozoruhodnému poznání sebe sama a ostatních tvorů, abychom mohli vystoupit k dokonalější znalosti služby, kterou jsme Bohu povinni;
- rada je také láska, díky níž dokážeme pečlivě, pozorně a obratně vybírat prostředky ke svaté službě Bohu;
- síla je láska, která povzbuzuje a podněcuje srdce k výkonání toho, o čem rada rozhlodla, že se má udělat;
- zbožnost je láska, která čini práci lahodnou a vede nás, abychom srdčně, přívětivě a se synovskou láskou konali skutky milé Bohu, našemu Otci; a
- na závěr bázeň není nic jiného než láska, která nám dává vyhýbat se a unikat všemu, co není milé Božimu majestátu.

BŮH SE STAL ČLOVĚKEM.
UDĚLEJ TO JAKO ON!

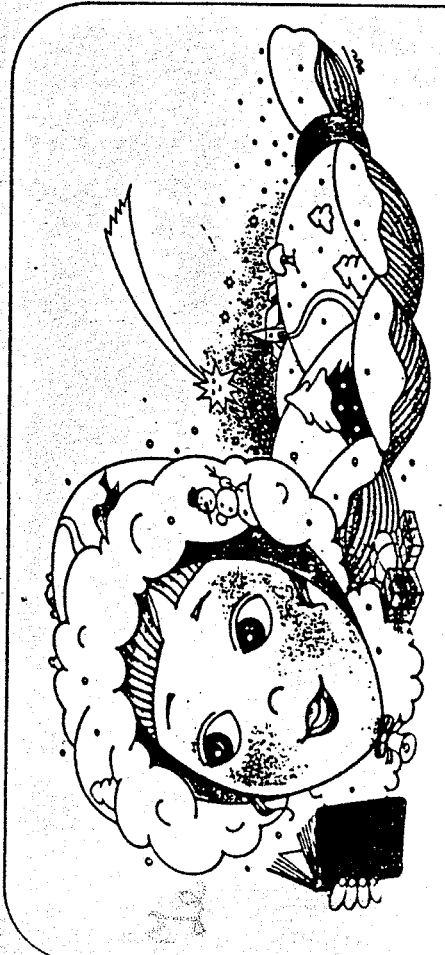
IVAN KLÍMA O KARLU ČAPKOVÍ

Obvykle, když se mluví o Karlu Čapkoví, zdůrazňuje se jeho mimořádný cit pro jazyk (ovlivnil snad nejvíc ze všech svých současníků dobu literárního jazyka, když ho přiblížil dikci mluveného jazyka, aniž přitom ztratil bohatost jazyka spisovného), nebo jeho schopnost uvidět a výpně zobecnit či komentovat každou drobnost všedního života. Mě však vždycky nejvíc zajímala filozofická stránka Čapkových děl, jeho relativismus. V době nástupu zuřivých a nesnášenlivých ideologií, komunismu, fašismu i nacismu, ideologií, které si dělaly patent na pravdu, Čapek měl odvahu opakované tvrdit, že pravda je cosi relativního a nikdy nesmí být stavěna nad člověka. „Každý věří na svého výborného Pána neboha, ale nevěří druhému člověku, že ten taky věří něco dobrého. Lidi mají nejdřív věřit v lidi a to ostatní se už najde...“ Tvrzení, které ani půl století po Čapkově smrti neztratilo svoji aktuálnost.

Me školních sestřích

- Katecheta dává úkol: „Co bys poradil Jobovi ty, kdyžs jej navštívil a viděl jeho utrpení?“
Odpověď: „Ať je klidnej, že se to stává.“
- Pan Ježíš byl na poušti pokoušan od ďábla.
- Učitelka vysvětluje v hodině přírodopisu vznik světa. Dodává: „Ale paní katechetka by s tím asi nesouhlasila.“ Přihlásí se dítě z náboženství: „Paní katechetko to nebude vadit, ta v tom má jasno“
- Jaké znáš svátosti? Všech svatých a všech zemiřelých.
- Katechetka vysvětluje dělem: „Nástupcem sv. Petra je papež, potom jsou kardinálové, arcibiskupové, biskupové, kněží, jáhrové...“ – Honzik vykřikne: „A potom jste vy, maní učitelko, že jo!“
- Děti, proč dala Panna Maria Ježíška do jesliček? Protože byl ještě moc malý, aby ho mohla dat do školky.
- Katechetka se ptá dětí: „O kterém podobenství jsme si vyprávěli minulou hodinu?“ – Radka odpoví: „O mamotrapném synovi.“
- Evička přijde domů z náboženství a říká: Maminko, dneska nám pan farář vyprávěl o mně a ještě o nějakém Adamovi.
- Adam měl 930 roků. – Je to se nachodil na rodičáky.
- Katechetka s dětmi opakuje, jak to bylo v Betlémě. Děti se dohadují, zda byla v Betlémě u jesli kráva nebo vůl. Katechetka se zeptá: „Děti, jaký je rozdíl mezi krávou a volem?“
Odpověď: „Kráva je chytřejší!“

Jste unaveni předvánočním shonem?
Zastavte se na chvíli a přemýšlejte
společně s námi o smyslu Vánoc.

Václav Renč

Většina čtenářů zná patrně básníka a překladatele Václava Renče (1911 až 1973), především díky jeho nejznámější mariánské skladbě Popelka nazaretská a také možná zaznamenali jeho jméno u písňových textů v Kancionálu. To jsou však pouze nepatrné střípky z přebohatého tvůrčího odkazu Václava Renče, který vstoupil do literatury už na počátku třicátých let jako básník vyhraněné katolické orientace. Jeho poezie z této doby (básnické sbírky Studánky, Sedmihradská zem, Vinný lis), má jednoznačně metafyzicko-náboženský ráz; v podstatě vše se v této tvarově velmi vyzrálé poezii (vzorem mu byl R. M. Rilke) převádí na protiklad ducha a hmoty, světla a tmy, mezi nimiž probíhá neustálý zápas o spásu lidské duše. Dokonalost básnického díla, abstraktního tvaru, má posléze manifestovat absolutno Božího jsoucna. V. Renč napsal v předválečném období také řadu divadelních her (např. Marnotratný syn, Cisařův mim, Barbora Cejská), jež mají v podstatě podobu náboženských podobenství; jejich smyslem není dramatický vývoj postav ani psychologické konflikty, ale střetávání nadosobních idejí, v nichž je odkrývána skutečnost Božích záměrů.

Po roce 1945 byl jako většina katolických intelektuálů komunistickou nenařazení vytěšňován z kultury; posléze byl v květnu 1951 zatčen a v jednom z vykonstruovaných procesů odsouzen

Synu Abelův, už jím nejši. Abel, avei, avaim amar kohelet, pouhá pára, říká Kazatel. nezachytitelný obláček. To je člověk. Ale hle: mocný dech Ducha tě unáší, náhle jsi jako každý; kdo se z něho zrodil. Nikdo neví, odkud přicházíš ani kam jdeš, ani ty sám to doopravdy nevíš, v naprosté nesouměřitelné svobodě dětí Božích. Vězni větru. jsi svobodný, zajatče nekonečna, tvé vězení je rozlehlejší než všechny světy. Opojený člověk zapomíná v euforii své duše, že je v cele, že jeho tělo zadržují zdi vězení. Opoj se Duchem, prorocký synu.

Brain Efram.

k 25 letům těžkého žaláře. Vězení opustil po jednáti letech jako jeden z posledních, kteří svou oběť vykoupali buď důcnost náš všech. Ani toto dlouholeté věznění nemohlo zvlikt jeho nábožen- skou víru, spíše naopak: zadržovány vězeňský prostor dal jeho víře opravdo- vost a hloubku, jaká se rodí z utrpení. „Bod-kříž, to lůžko lásky, které nesem v sobě“ byl a zůstal nezpochybnitelným středem básnickovy existence. Právě ve vězení vznikly Renčovy básnické skladby Popelka nazaretská a Lore- tanské světlo, jimiž se stal naším nej- významnějším soudobým mariánským básníkem. Touha po svobodě a životní pinosti se mu zhmotnila do obrazu Panny Marie, „matky milosti“, již básník vyzval v hodinách největší opuštěnosti jako „hvězdu jitrní“, která předchází slunci Boží přítomnosti. Síla víry dala také sílu poezii; proto nás Renčova po- válečná básnická tvorba oslovuje tak silně, protože, ač je uměním, překračuje jeho horizont a stává se výrazem lidské opravdovosti a velikosti, která vy- rostla z víry v Boha.

Naprostu samostatnou kapitolou Renčova tvůrčího odkazu je jeho čin- nost překladatelská, jež byla mimo- řádně rozsáhlá – od antických dramat Sofoklových a Euripidových přes Sha- kespearu až k Schillerovi, Goethovi, Petrarkovi, Coleridgeovi, Mickiewiczovi, Rilkevi a Dürrenmattovi – a která mu vykazala velmi důstojné místo mezi kla- siky českého moderního překladatel- ství.

Jaroslav Měd

VÁNOCE VE FRYŠAVSKÉM KOSTELE

- V neděli 21. prosince
od půl druhé hod. konáme duchovní očistu famostli
- svatost smíření.
- Ve středu 24. prosince, - na Štědrý den
se v 16 hodin sejdem na „půlnoční“
slavnost narození Páně.
- Ve čtvrtek 25. prosince
je Hod Boží vánoční.
Slavnostní bohoslužba je v 9 hod ráno.
- V pátek 26. prosince
je sv. Štěpána - Prvomučedníka.
Mše svatá o 9 hod. ráno.
- V neděli 28. prosince
je svátek Svaté Rodiny. Mše sv. o 9 hod ráno.
- Ve středu 31. prosince
v 16 hodin bude silvestrovská pobožnost -
poděkování za uplynulý rok.
- Ve čtvrtek 1. ledna
v 9 hod ráno budeme společně prosit
za Boží ochranu a pomoc v novém roce.

